

1967 kovo 12

Mielas Juozai,

Štai ir vėl Capistrano pakrantėn greit
grįš krgždės, švęsim pas d~~az~~augus juozines, o kaip
būtų malonu, kad dar galētume kada susitikti ir
kad ne per laišką, ne per kainus, dykumas ir marias
galečiau pasveikinti ir palinketi linksmų juozinių!
Tebūna tuo tarpu taip. Spaudžiu dešinę iš tolo. Tuo
tarpu/~~ix~~ Gruzijos poeto /iš atsiųstųjų komplekto/Abaši-
dzės žodžiai 61 puslapyje teišreikškia mano linkė-
jimus ir troškimus.

Pasisakysi, kad aš buvau nustebintas
to poeto "Palestinos" ištraukomis. Gal netrukus ir
mūsiškiai poetai pradės imtis panašių temų. Man ro-
dos, kad neilgai trukus nusibos tas beprasmis tuš-
čiažodžia~~avimas~~, apie kurį net ir E.M.savo "naktiniuo-
se drugiuose" jau atvirai kalba. Savotiška staigmena
buvo rasti ten jo pastabas apie svetimo lagerio
žmones K. ir B. Žinoma, pavardės dar nepraejo pro-
dantų tvorą/kaip pasakytu Homeras/. Tik man įdomu
buvo tai, kad iš K. draugystės iškrito M., su kuriu o
juodu juk buvo kaip dvynai. Dabar, fiziškai ar dvasišk-
kai nutolę, nesusirašinėja net laiškais. Bet ir ne tai
svarbu. O tai, kad užgiedojęs ne savo tonu, nieko ne-
stebina; kad jo ta giesmė nevertinama. Ir kad , matyt,
niekas neprisimena nė poezijos iš tų dienų, kuriomis
kartu su poetu K. kūrė ir bandė būti neva oficioziniu
dainium, su tam tikra kritikos stygele. Kaip dabar
nepaklusnusis /?/ E.M.Toks, matyt, jau tų M. raidžių
likimas...

Iš to jaunimo J.S. man padarė gera įspūdį. Beveik sutinku su A.B. kritika rašinyje Du gaiedeliai baltus žirnius kūlę. S.G. originalus, bet dar labai nesusitupėjės. Vietomis labai vaikiškas ir naivus. Jei neišdyks, jei nepasigadins nuo pagyrų, gali išsaugt i dabartinių viršūnių konkurentą. Ir tai, manau, tuoju pasimatys. Su antruoju rinkiniu. Talentai auga. Ne kaip javas. Ne kaip medžiai/anot A. Mald./. Kol mūsų literatūra buvo jauna /po Maironio buvom bene trečia karta/, aš vis pavydėjau kitų tautų literatūroms, kad jie laikui bégant vis atkasa naujų talentų, kad ,žiūrėk, iškasa ką nors iš po šimmečių ar dešimtmečių užgultų dulkių, arba, ima ir pačioje antroje gyvenimo pusėje kas nors, kaip ir mūsiškė Žemaitė, iškyla visu ūgiu iš jaunųjų atžalyno.

Apie keltą tokią aš ir norėjau prie progos užsiminti. O apie vieną - tuoju dabar. Štai, praėjusi sek-madienį Čikagoje įteita tūkstančio dolerių premija už romaną Pr. Naujokaičiui, kurį gal kaip per sapną te-prisiminsi iš 1930 metų. Išleidó tada labai nekokį eilių rinkineli "Ties svyruojančiais beržais". Nepadarė jokio įspūdžio. Ir nugrimzdo i nežinią. Buvo mokytojas. Rašė recenzijas. Straipsnius. Išleido liet. lit. istoriją. Ir, štai, 1950 m. išėjo romanas Upeliai negrįžta i kalnus. Po poros metų - tlūžę tiltai. Kritika šutiko neblogai. Gi pernai metų gale - skelbia laikraštis, kad iš 7 ar 8 romanų konkurse jam paskirta premija už romaną "Žy-dinčios dienos". Žmogus apie 62 metų. Bet beletristui, matyt, tų metų reikia, nes su jais ateina patyrimas, jė-ga, tėsėjimas. /Kaip ir jūsų V.S.G. Ar ne?/.
Iki kita kartos. Spar dėmū desine. Tavo
Oe, uaidas